

KOORDINATORENS HEMMELIGHET

CATO THORSEN

KOORDINATORENS HEMMELIGHET

Av Cato Thorsen

I Koordinatorens Hemmelighet møter vi Linti, en modig og nysgjerrig jente, og hennes venn Oskar, en dyktig, men litt rotete mekanikerlærling. Det som begynner som et tilsynelatende enkelt mysterium – et bortkomment tannhjul – utvikler seg raskt til et nervepirrende eventyr i skyggenes og metallens verden. Alt starter da Linti finner et uvanlig tannhjul som viser seg å være nøkkelen til Maskinmesterens livsverk: en enorm maskin kalt Koordinatoren, designet for å kontrollere hele byens tog- og transportsystem. Maskinen er mer enn et teknologisk underverk – den er som et levende vesen, med hjul som pulserer, rør som puster og ventiler som reagerer på omgivelsene. Men en skyggefull og farlig figur, kjent bare som Skyggefyren, vil ha maskinen for sine egne mål.

Boken følger Linti og Oskar gjennom ti spennende kapitler, der de må løse gåter, navigere gjennom farlige, bevegelige maskindeler og overvinne både menneskelige og mekaniske trusler. Det som kunne vært en enkel kamp mot tid og teknologi, blir samtidig en historie om mot, vennskap og besluttsomhet. Linti lærer at det å stå opp for det som er rett krever både hjerne og hjerte, mens Oskar viser at kunnskap og logikk kan redde dagen når improvisasjon alene ikke er nok. Historien er skrevet med detaljert og levende beskrivelse, inspirert av klassisk spenningsfortelling for barn og ungdom. Leseren blir dratt inn i et univers av mystikk og oppfinnsomhet, der hvert tannhjul, hver fjær og hver skrutrekker har en betydning. Boken kombinerer spennende action med filosofiske spørsmål om ansvar, makt og valg, på en måte som gjør den tilgjengelig for ungdom, men samtidig engasjerende for voksne som leser sammen med barna.

Koordinatorens Hemmelighet er laget desember 2025 og passer perfekt for 10–15-åringer som elsker mysterier, oppfinnelser og dramatikk, men også ønsker en historie med hjerte og moral. Det er en bok som pirrer fantasien, inspirerer til nysgjerrighet og minner oss om at selv små handlinger kan ha enorme konsekvenser – spesielt når man står overfor maskiner som kan tenke og mennesker som vil kontrollere.

Det regnet som om himmelen hadde bestemt seg for å skylle hele verden ned i en eneste

gigantisk vaskekum. Regndråpene slo mot takplatene på Fjellvik stasjon så hardt at man nesten kunne tro de prøvde å slå hull på dem for å komme inn og se hva folk drev med. Midt i alt dette sto en liten skikkelse i en altfor stor grønn hatt. Hatten hang så godt nedover ørene at man knapt kunne se ansiktet. Det var Linti, en liten oppfinner med et stort hjerte og en enda større veske – en veske som klirret, hvinte, pep, duret, klunket og generelt oppførte seg som om den hadde sin egen personlighet. Linti elsket togstasjoner. De var fulle av muligheter, mennesker og problemer å løse. Og Linti elsket problemer som andre syntes var uoverkommelige – for hun hadde aldri møtt et problem som ikke kunne fikses med teip, tannhjul eller fantasi. Denne morgenen var det umulig å ikke legge merke til kaoset. Plakaten med avgangstider flimret. Togene var forsinket. Folk skled bortover perrongen som nyfødte kalver på is. Paraplyer snudde seg som om de forsøkte å fly av sted og starte et eget liv. Og midt i alt sto en liten gutt med en jakke som var altfor stor og øyne som ble større for hvert sekund. Han sto helt stille, som om verden raste rundt ham uten at han visste hva han skulle gjøre. Linti gikk bort. «Du ser ut som en som trenger en oppfinner,» sa hun. Stemmen hennes var liten, men trygg, og hadde samme varme tone som en kakaokopp med ekstra krem. Gutten nikket og svelget. «Jeg... jeg mistet kartet mitt,» mumlet han. «Og jeg vet ikke hvilket tog jeg skal ta.» Linti åpnet vesken sin. Det var som å stirre ned i et magisk kaos. Der var det en sammenleggbar stige som knirket som en gammel mann hver gang den ble brukt. En boks som kalte seg “Universell snarveisbygger” (selv om den hittil bare hadde bygd én snarvei, og det var ved et uhell). Og helt nederst lå en liten rund dings som minnet om en lommelykt – men det var det ikke. «Dette,» sa Linti og holdt den opp, «er min Prosjeksjonskartograf. Den tegner kart for deg – på stedet – på sekunder – og ofte helt riktig.» Hun trykket på en knapp som pep så høyt at en duen i taket skvatt og fløy rett inn i et skilt. Et lys blomstret ut fra apparatet, og i luften foran dem dannet det seg et svevende kart av hele stasjonen. Det pulserte sakte, som om det pustet. En liten gul pil blinket mot plattform 6. Gutten gispet. «Hvordan gjør den det?» «Helt enkelt,» sa Linti. «Svært hemmelig.» Gutten smilte. Og Linti kjente det samme som hun alltid kjente når hun hadde hjulpet noen: en varm prikkende følelse, som om hun hadde små gnister i hjertet. Og akkurat da – akkurat mens hun skulle putte apparatet tilbake i vesken – kjente hun noe. Bzzzt. Vesken dirret. Bare et øyeblikk. Som om noe inni den rørte på seg. Linti frøs. Inni vesken lå noe som ikke hadde vært der før. Og det betydde bare én ting: Et nytt eventyr hadde begynt. Linti satte seg på en krakk ved kaféen på stasjonen. Hun måtte undersøke vesken. Vanligvis raslet og småsmåpratet den med tingene inni, men denne dirringen var annerledes. Mer målrettet. Nesten... nervøs? Hun åpnet lokket forsiktig. En svak metallisk blå glans skjærte gjennom det dunkle lyset. Der – midt mellom en halvspist smultring og noe som kunne være starten på en ny oppfinnelse eller bare en gammel skeiv spiker – lå et tannhjul. Men ikke et hvilket som helst tannhjul. Det var dekorert med små graveringer langs kanten. Merkelig presise. Som små runer. Og midt i det hele: En liten blå prikk som pulserte i takt med hjertet hennes. «Jeg har aldri laget deg,» hvisket Linti. «Så hvordan kom du hit?» Det var det store spørsmålet. Hun løftet det forsiktig.

Tannhjulet var tungt, som om det var fylt av noe viktig. Akkurat da hørte hun en stemme bak seg. «Hvor fikk du det der fra?» Linti snudde seg. Der sto stasjonens konduktør – en høy mann med skjegg som sto rett ut som frosne kvister. Øynene hans var store som om han hadde sett et spøkelse. «Fra vesken min,» sa Linti. «Noen må ha puttet det der.» Konduktøren ristet på hodet. «Nei. Ingen legger fra seg det tannhjulet.» «Hvorfor ikke?» Han lente seg nærmere, senket stemmen. «Det tilhørte Maskinmesteren.» Navnet fikk et gisp til å gå gjennom en kvinne som sto i kø bak dem. En hund begynte å ule. Selv espressomaskinen i kaféen hostet og sprutet kaffe som om den ble nervøs. «Hvem er Maskinmesteren?» spurte Linti. «Et geni,» sa konduktøren. «Men også en galning. Han jobbet i kjelleren under verkstedet. Bygde en maskin så stor og så kraftig at ingen helt forsto den. Så en dag forsvant han. Maskinen ble låst. Tannhjulet ble borte. Ingen har sett det siden.» Linti holdt tannhjulet litt tettere. Ting som var borte veldig lenge og så kom tilbake... betydde alltid trøbbel. Eller eventyr. Eller begge deler. Vanligvis begge deler. Hun smilte litt. «Da må jeg nok finne ut av dette.» Konduktøren sukket tungt. «Jeg fryktet at du kom til å si det.» Det var som om stasjonen holdt pusten. Folk samlet seg i klynger, mumlende og stirrende mot spor tre. En fløyte hørtes et sted – kort, skarp og panisk. Så kom høytaleren med en skingrende stemme som forsøkte å høres rolig ut, men mislyktes totalt: «Vennligst hold avstand fra spor tre! Toget skal... eh... ikke være i gang akkurat nå!» Ikke være i gang? Det var i høyeste grad i gang. Motoren durte. Lamper blinket. Dørene sto brede åpne, som en munn i et forvirret gap. Og toget rykket frem og tilbake, som om det vurderte om det skulle starte på en spontan utenlandstur uten både pass, fører og tillatelse. Linti kjente en prikkende uro i magen. Dette var ikke normalt. Ikke engang unormalt normalt. Dette var galt på en helt ny måte. «Bli her!» ropte konduktøren og løp for å hente noen fra sikkerhetsteamet. Men Linti ble aldri “her” når ting ble rart. Hun var allerede på vei. Perronggulvet var glatt som såpe. Linti nesten skled sidelengs da toget brølte til og rykket en hel meter fremover. En koffert fløy gjennom luften og traff en mann i ryggen. «Au! Det var min!» ropte han, og falt dramatisk over ende. Linti klatret opp på trinnet, grep håndtaket og dro seg inn. En varm, oljete luft slo imot henne. Førerhuset lå rett frem. Hun løp. Da hun nådde førerplassen, stoppet hun som om hun hadde løpt inn i veggen – for det hun så, var langt merkeligere enn et tog som hadde gått berserk. Førerhuset var tomt. Ikke bare tomt – nesten klinisk ryddig. Ingen skygge av en fører som hadde forlatt posisjonen sin i panikk. Ikke en kaffekopp. Ikke et lommeørkle. Ikke engang en av de små sjokoladene sjåfører pleide å smugspise. Det var som om ingen hadde vært der på lenge. Men spakene var likevel skjøvet frem. Kontrollpanelet blinket med en gul advarsel. Og tvers over hele instrumentbordet lå det noe som sendte et kaldt gufs nedover ryggen hennes: Et metallrør. Samme symbol som på tannhjulet. «Aha,» hvisket Linti. «Du er ikke tilfeldig her.» Hun løftet røret. Det var varmt, som om det nylig hadde vært koblet til energi. Og på innsiden glitret et fint lag av metallspon – rester etter noe som var blitt manipulert. Så – RYK. Toget hoppet! Det rev seg nesten løs fra bremsene. Folk utenfor skrek. «Å nei du gjør ikke!» hveste Linti og kastet seg over kontrollpanelet. Hun dro frem Sikringsvrideren, en oppfinnelse som så ut som en hårklype på steroider. Den hadde vært ment for å holde Lintis egen sykkel fastlåst under storm. Nå håpet hun den også kunne låse en togspak. Hun knep den rundt hovedspaken. Et øyeblikk pep den

fornærmet – så strammet den seg med et metallisk klikk. Toget ristet, brummet... og stoppet. Folk utenfor sukket kollektivt i lettelse. Linti tørket panna med ermet. Så gikk det opp for henne: Dette hadde ikke vært en tilfeldighet. Noen hadde med vilje aktivert toget. Noen som hadde tilgang til Maskinmesterens gamle symboler og deler. Og Linti hadde akkurat funnet bevis nummer to. Hun snudde på metallrøret i hånden sin. «Hvis du er del av noe større,» sa hun lavt, «så er jeg nå offisielt midt i det.» Og akkurat da – som bekreftelse – hørte hun det. Et svakt ekko. Rasling av metall. Laft skritt som hastet vekk fra togene. En skyggeskikkelse forsvant bak et lagerhus. Linti trakk pusten dypt. «Da vet jeg hvor jeg skal neste.» Og hun hoppet av toget og fulgte etter skyggen uten å nøle. Skyggen som Linti hadde sett forsvinne bak lagerhuset, var ikke som vanlige skygger. Den beveget seg raskere, glattere – nesten som om den gled bortover bakken i stedet for å løpe. Linti syntes det var mistenkelig allerede før hun rakk å tenke ordet mistenkelig ferdig. Regnet hadde roet seg til et klebrig duskregn som lå som et slør over hele området. Damp steg opp fra skinnegangen og gjorde alt uklart, som om stasjonen lå pakket inn i en gryte av varm suppe. Linti listet seg fremover, tråkket mellom kasser, gamle oljefat og rustne vogndeler som lå strødd rundt lagerhusveggen. Hun hørte små klirr og metallklunk inni bygningen, som om noen drev med noe de ikke burde drive med. Hun smøg seg tett innunder vinduskarmen og kikket inn. Det var mørkt, men ikke helt. Noen hadde tent en liten lampe på et arbeidsbord lenger inne. Lyset kastet lange, hakkete skygger på veggene. Og midt i skyggeflimringen så hun ham: En skikkelse i en lang, mørk frakk. Hetten var trukket godt over hodet. Hendene hans var travelt opptatt med noe på bordet – noe som glitret. Linti knipset på et lite apparat hun alltid bar med seg, en slags lyd stille-bryter hun hadde laget etter en rekke uheldige episoder der hun hadde snublet over gryter, bøtter, og én gang en hel sekk med poteter mens hun listet seg. Når den var aktivert, dempet den alle lydene hun laget. Ikke omgivelsene – bare henne. Hun tok en dyp pust og snek seg inn gjennom en sprekk i døren. Lagerhuset luktet støv, olje og gammel kaffe. Planker og metallstenger lå stablet i ryggende bunker, som om de var midt i et intenst kortspill og ikke hadde tid til å late som de var ryddige. Skyggeskikkelsen på arbeidsbordet flyttet noe i lyset. En boks. Nei – en motorenhet. Og rundt den – på bordet – lå flere tannhjul som lignet det hun hadde funnet i vesken sin. Noen små. Noen store. Alle like merkelig gravert. Linti kunne ikke holde seg. Hun måtte nærmere. Plutselig knakk en planke bak henne under vekten av et gammelt metallrør. Lyden var liten – men likevel stor nok. Skyggen stivnet. «Hvem er der?» stemmen var dyp og ru, som en gammel maskin som hadde glemt hvordan man skulle snakke. Linti stod helt stille. Hun holdt pusten så lenge at hun begynte å se små prikker danse for øynene. Skyggen tok et skritt bakover fra bordet – og det var da hun så ansiktet bedre: Et langt arr på venstre kinn. Øyne som glitret som stål. Og en munn som aldri smilte, selv ikke når den prøvde. Han var ingen vanlig arbeider. Ingen vanlig saboteur heller. Dette var en mann som visste nøyaktig hva han gjorde – og som var villig til å gjøre langt mer enn man kunne føle seg komfortabel med. Han plukket opp et av tannhjulene. Et av dem som manglet fra Maskinmesterens maskin. «Bare én igjen,» mumlet han. «Bare ett tannhjul til, og alt begynner.» Linti gispet stille for seg selv. Det tannhjulet han manglet... var det hun hadde. Hun måtte komme seg nærmere. Finne ut mer. Kanskje konfrontere ham. Eller – kanskje flykte før hun ble oppdaget. Hun tok et (svært)

lite skritt frem. Men hun hadde glemt én ting: Linstoffet i frakken hennes ga fra seg et mykt srrrrt når det gned mot stål. Det var alt som skulle til. Mannen snudde seg brått. Blikket hans fant henne med en gang. Og da stemmen hans kom igjen, var den lav, farlig og nesten helt uten menneskelige toner: «Så...» Han tok et skritt mot henne. «Maskinmesterens tannhjul havnet hos deg.» Linti svelget. Hardt. «Eh... ja?» svarte hun med et lite, forsiktig smil. Mannen lente seg frem, øynene hans smale som knivblad. «Da skal det tas tilbake.» Og i neste sekund kastet han seg mot henne. Linti gjorde det eneste hun kunne: Hun trykket på den store røde knappen på apparatet hun hadde i hånden – en knapp som lyste opp som en ildflue i mørket. Lydstillebryteren eksploderte i lydløs energi, tok tak i en haug med metallrør ved veggen – og sendte dem skliende bortover gulvet som et hylende, stupebrettkluntende kaos av rullende rør. Rørene veltet inn i mannen. Han ropte høyt (selv om Linti ikke hørte det – bryteren var fremdeles aktiv), mistet balansen og falt bakover i et spektakulært, vinglete brak. Linti snudde seg og løp så raskt hun klarte mot utgangen. Regnet tok imot henne som en vegg. Hun stormet ut, grep tak i hatten så den ikke fløy av, og kjente hjertet hamre som en motorbank under jakken. Bak henne – inne i lagerhuset – hørte hun mannen rope igjen. Denne gangen hørtes han rasende ut. Og Linti visste én ting: Denne tannhjulgåten var ikke bare en gåte. Den var farlig. Den var stor. Og den var i ferd med å bli farligere. Hun måtte finne ut hva Maskinmesteren hadde laget. Før skyggen gjorde det. Regnet hadde endelig gitt opp å fosse ned og hadde gått over til å dryppe treigt, som om skyene hadde blitt slitne og bare slapp vannet litt tilfeldig. Fjellvik stasjon lå stille, pakket inn i en slags fuktig kveldsskumring. Alt var dempet – lyder, lys, stemmer. Som om noen hadde lagt et teppe av tåke over hele området. Men Linti var alt annet enn dempet. Hun løp. Hatten dinglet. Vesken klirret og klunket og protesterte høylytt som en koffert full av sure tanter. Hjertet hennes slo med en rytme som passet dårlig til den ellers treige, tunge luften. Hun hadde klart å riste av seg mannen i lagerhuset, men bare så vidt. Og bare for nå. Det var én ting hun hadde lært etter å ha løpt utallige ganger fra ubehagelige situasjoner: Når noen er så desperate etter en gjenstand, er det aldri fordi den skal brukes til noe koselig. Hun stoppet ved kanten av sporområdet, pustet tungt og lot øynene fly over bakken. Der – i gjørmene – var det et spor. To spor, faktisk. Støvler. Store. Tunge. Med en helt særegen mønster i sålen – formet som et lite tannhjul i hælen. Det var nesten for perfekt. Linti gikk ned på huk og gransket dem. «Dette er deg,» mumlet hun. «Du, skyggefyren, du som ikke engang prøvde å dekke sporene dine. Du vil bli fulgt. Du vil at noen skal vite du var her.» Men hvorfor? Hun reiste seg og fulgte sporene videre. De ledet bort fra lagerhuset, gjennom en smal grusvei bak noen gamle containere fulle av jernstumper og skrot. Det raslet svakt i mørket. En rotte pilte forbi og glodde mistenksomt på henne som om hun var den merkelige. Sporene fortsatte til hun kom til et inngjerdet område med et skilt der det sto: VERKSTED – ADGANG FORBUDT. Det var kanskje ment å skremme folk bort. Men Linti ble ikke skremt av skilt. Skilt var som inkompetente sikkerhetsvakter. Lett å lure og ikke særlig snartenkte. Hun tok frem «Portåpneren», et lite verktøy som så ut som en lommekniv, men som hadde en tendens til å lage PLOPP-lyder når den åpnet ting. Hun trykket den mot låsen – PLOPP – og porten sto åpen. Bak porten lå det gamle verkstedet. Og der – for første gang den kvelden – sluttet Linti å gå. Hun ble stående. Stiv. Ikke av frykt, men av ren, ublandet

forbløffelse. For foran henne lå ikke et vanlig, slitent verksted slik hun hadde forventet. Det lå noe som en gang måtte ha vært praktfullt. En enorm, halvsirkelformet bygning med takvinduer som en gang hadde vært ikledd fargerikt glass. En gigantisk dobbelport av jern, rikt dekorert med utskårne tannhjul og spiraler, malingen falmet av tid og regn. Hele strukturen var gjengrodd av vinranker som klatret som lange, skjelvende fingre. Og midt i porten – over en sirkel av messing – satt et merke. Maskinmesterens symbol. Samme som på tannhjulet Samme som på metallrøret Samme som på sålen til skyggefyren Alt pekte hit. Linti gikk nærmere, fingertuppene strøk over den kalde metalloverflaten. Symbolene var vakre – forfinede, intrikate. Dette hadde blitt laget av noen som virkelig forsto maskiner som levende ting, ikke bare døde deler. «Hva lagde du egentlig?» hvisket Linti. Hun skulle til å dytte porten åpen da hun hørte en lyd. En svak tokk tokk tokk. Og så noe nytt – et lite sukk. Et menneskesukk. Linti snudde seg skarpt. Bak en av verkstedets sidebygninger, nesten skjult mellom to gamle lokomotivhjul, satt en gutt. Kanskje ett år eldre enn henne. Olje over kinnet. Håret som en liten eksplosjon. Klær som så ut som de hadde blitt arvet fra tre ulike slektninger og så sydd sammen uten å se særlig godt etter. Han reiste seg og stirret på henne. «Hva gjør du her?» spurte han, på grensen til forskrekket. Linti skulle til å svare, men så la hun merke til noe. Gutten hadde en skrutrekker i hver lomme. Ikke bare vanlige. Gullskruene var håndlaget. Utskjært. Med små detaljer som nesten ingen oppdaget – med mindre man var som Linti. Og klærne hans? De hadde flekker av samme metallstøv hun hadde sett i lagerhuset. «Du jobber her,» sa Linti. Gutten nikkete sakte. «Jeg heter Oskar,» svarte han. «Jeg er mekanikertlærling. Eller... jeg var det. Før verkstedet ble stengt.» Han så nervøst på porten, så på tannhjulssymbolet hennes. «Og du,» sa han lavt, «du holder noe som ikke skulle være ute blant folk.» Linti kjente en kuldegysning krype nedover ryggen. Oskar gikk nærmere. Øynene hans glitret av både frykt og nysgjerrighet. «Har du...» Han svelget. «Har du Maskinmesterens tannhjul?» Linti nikkete – svært forsiktig. Oskar så ut som han både ville rope, løpe og kaste seg ned på bakken samtidig. Så sa han – med en stemme så tynn som en skiftenøkkel: «Da må du høre på meg.» Han pekte på porten. «For bak der ligger noe du ikke kan forestille deg.» Oskar sto foran porten med en alvorlighet som passet dårlig til hans rotete hår og bukser som var på vei ned over hoftene. Det var noe med ham som minnet Linti om en av hennes egne oppfinnelser: litt ustabil, litt usikker – men med et glimt av potensielle genistreker. Regnet hadde stilnet helt nå. Ikke en lyd var å høre. Selv vinden virket å holde pusten. Oskar svelget hardt. «Før jeg viser deg noe,» sa han, «må jeg vite om du faktisk er... eh... du vet... stabil.» «Stabil?» Linti løftet øyenbrynet. «Jeg har hoppet fra et rullende tog, gjemt meg bak en kasse full av rustne skruer, og løpt fra en skyggefyrt med mord i blikket. Jeg føler meg ganske stabil.» Oskar ristet fort på hodet. «Nei, nei, ikke sånn stabil! Jeg mener... psykisk stabil. Maskinmesteren pleide å si at folk som finner tannhjulet hans, enten er genier... eller gale.» Linti tenkte et øyeblikk. «Kan jeg være litt av begge?» Oskar blunket forvirret. «Eh... jeg tror det fortsatt teller som 'mulig å samarbeide'.» Han trakk pusten dypt og satte hendene mot porten. Den var massiv, av jern og messing, og ornamentene bar preg av både kunst og ingeniørskap. Da Oskar presset til, skjedde noe Linti ikke hadde ventet: Porten åpnet seg uten ett knirk. Ikke én lyd. Den gled opp som om den var tatt vare på av et helt team av smørende spøkelser. Linti gispet. For bak porten – i halvmørket

– åpenbarte det seg noe som ikke lignet et verksted. Ikke en fabrikk. Ikke engang et maskinrom. Det lignet et tempel. Innsiden var enorm. Større enn utsiden hadde antydnet. Taket strakte seg høyt, støttet av søyler dekorert med tannhjul og spiralformer. Veggene var dekket av store tegninger – skjemaer, planer og illustrasjoner som måtte ha tatt år å lage. Og midt i rommet... Sto noe som tok pusten fra henne. En maskin. En maskin større enn et hus. Bygd av messing, stål og mørkt treverk. Deler av den glitret, deler var matte. Noen hjul sto stille, andre tikket sakte frem og tilbake, som om maskinen drømte. Den var fantastisk. Den var fryktinngytende. Den var vakrere enn alt hun hadde forestilt seg. «Hva... er det?» hvisket Linti. Oskar gikk fremover, langsomt, som om han nærmet seg en sovende kjempe. «Maskinmesterens livsverk,» sa han. «Den store... Koordinatoren.» Linti knep øynene. «Koordinatoren? Hva koordinerer den?» Oskar snudde seg og så henne rett i øynene. «Alt.» Han fortsatte å forklare mens de gikk nærmere den gigantiske maskinen. «Maskinmesteren trodde at togtrafikken var for kaotisk. For uforutsigbar. Han mente at én sentral maskin kunne holde styr på alt: byens tog, vareleveringer, signalsystemer, alt som gikk på skinner.» «En slags... superhjerne?» spurte Linti. Oskar nikket. «Men systemet var aldri ferdig. Maskinen manglet ett avgjørende tannhjul – et unikt ett – det som du har. Og uten det ble den stående i dvale. Halvt våken, halvt sovende.» Linti stirret opp på maskinen. Den virket ikke død. Den virket som om den sov og ventet. «Hvorfor ble den aldri ferdig?» spurte hun. Oskar så ned. Han sparket forsiktig i gulvet. «Fordi Maskinmesteren... forsvant.» «Forsvant?» «En morgen var han bare borte. Ingen visste hvor han gikk. Porten ble låst. Prosjektet stoppet. Og alle som jobbet her, ble sendt hjem.» Linti rynket pannen. «Og skyggefyren?» Oskar så ut som han frøs et øyeblikk. «Jeg tror han var en av assistentene. En som mente at Maskinmesteren var for svak. En som ville bruke koordinatoren til noe annet enn orden.» «Til hva da?» Oskar møtte blikket hennes igjen. «Kontroll.» Linti svelget. Stille sto de foran maskinen. Den glinsende buen av messing over dem, de intrikate rørledningene, de store hjulene som så ut som gylne soler. Og der – midt på maskinens hjerte – var en sokkel. Rund. Tom. Med samme symbolske graveringer som på tannhjulet i Lintis veske. «Så,» sa Oskar sakte, «det du holder... er nøkkelen.» Linti trakk vesken nærmere seg instinktivt. «Hvis skyggefyren får tak i det,» sa Oskar, «kan han starte maskinen. Ikke for å koordinere tog... men for å omprogrammere hele stasjonen.» Linti knep øynene. «Og det skal han ikke få.» Oskar smilte for første gang. «Bra. For vi har en fordel.» «Hvilken?» «Du,» sa han, «er mye smartere enn du ser ut.» Linti gliste. «Og du?» spurte hun. Oskar dro frem to skrutrekkere, én i hver hånd. «Jeg er mye flinkere enn folk tror.» Linti og Oskar sto der i det halvmørke, enorme verkstedet. En oppvåknet maskin foran dem. En skummel motstander som jaget tannhjulet. Og de to visste begge: Dette eventyret var i ferd med å skifte gir. Lyset i verkstedet flimret, som om det også hadde holdt pusten mens Linti og Oskar sto foran den enorme maskinen. Den gigantiske Koordinatoren ruget over rommet som en sovende metallkjempe, og hver gang en av de store hjulene gjorde en svak klikk, virket det som om gulvet under dem vibrerte. Linti kjente et sug i magen. Ikke det vonde suget man får når man faller – men det suget man får når man skjønner at noe stort, noe livsforandrende, er i ferd med å skje. «Så...» begynte hun. «Dette tannhjulet. Det skal inn der?» Hun pekte mot den tomme sokkelen midt på maskinens brystkasse. «Ja,» svarte Oskar. «Men vi må være forsiktige.

Hvis vi setter det inn feil, hvis noen ledninger er koblet feil, hvis noen ventiler er ustabile...» «Så eksploderer alt?» foreslo Linti. Oskar så på henne med skrekk. «NEI! Eller... sannsynligvis ikke! Men maskinen kan våkne på feil måte. Og da blir den ikke... hyggelig.» Hyggelig. Som om et digert mekanisk monster med en hjerne av tannhjul noen gang kunne være hyggelig. Men Linti nikket alvorlig likevel. «Da sjekker vi alt.» De jobbet i nesten en time. Oskar klatret opp på en bevegelig metallplattform og inspiserte rørene. Linti vandret langs basen og noterte alt hun kunne se: løse bolter, slitte ledninger, spor fra noen som hadde prøvd å åpne maskinen tidligere. Spor som ikke tilhørte Oskar. Eller Maskinmesteren. «Skyggefyrer har vært her før oss,» sa Linti stille. Oskar stivnet midt i en skrutrekkerbevegelse. «Hvor ser du det?» Linti pekte på gulvet. Et sett med kraftige støvlespor. Og i noen av dem: rester av metallstøv lik det hun hadde sett på bordet i lagerhuset. «Han har prøvd å starte den,» sa hun. «Men han manglet tannhjulet.» Oskar nikket. «Og uten det kan maskinen bare halvaktiveres. Se her.» Han pekte på et lite kontrollpanel ved siden av sokkelen. Flere lamper glødet svakt rødt. «Disse lyser bare hvis noen har brukt energikretsene.» Linti så opp på maskinen igjen. Den virket ikke lenger sovende. Den virket... rastløs. «Greit,» sa Linti. «Vi må sette inn tannhjulet før han kommer tilbake.» Oskar tok et skritt frem, men Linti holdt ham igjen. «Nei. Jeg gjør det.» «Hvorfor det?» spurte Oskar. «Fordi jeg har hatt det tannhjulet i vesken siden det ble trykt på meg. Jeg er knyttet til det. Det valgte meg.» Oskar stirret på henne. «Det... gir egentlig null mening,» sa han. «Nei,» sa Linti. «Men det føles riktig.» Og uten å vente på protester, klatret hun opp stigen som førte til maskinens hjerte. Tannhjulet var tungt i hendene hennes. Som om det bar minner. Historier. Kraft. Hun holdt det opp foran sokkelen. Symbolene lyste svakere og svakere, som om de lengtet etter å bli gjenforent med resten av maskinen. «Ok,» mumlet Linti. «På tre. En... to...» Hun satte det inn. Det passet perfekt. Ikke med et hardt klikk, ikke med et metallisk dunk – men med en myk lyd. Som et pust. Som en lås som endelig fant riktig nøkkel. Og da skjedde det. Maskinen trakk pusten. Ikke virkelig, naturligvis. Maskiner har ikke lunger. Men alt i rommet ble dratt inn i et dypt, tungt VUUUUM som rullet gjennom gulvet og opp gjennom beina deres. Lampen på sokkelen lyste grønt. Så gult. Så hvitt. Og så— KOORDINATOREN VÅKNET. Det store midterste hjulet begynte å snurre, sakte i starten, så raskere. Rør vibrerte. Ventiler pep. Lys blinket som lyn inne i kroppen på maskinen. Oskar tok et steg bakover. «Vi gjorde det...» Men Linti var ikke lettet. For hun hadde sett noe i øyekroken. Oppe på en av jerngangene som gikk langs veggene. En skygge. Den sto stille. Så stille at den nesten smeltet inn med mørket. Men de glinsende øynene avslørte ham. Skyggefyrer. Han var her. Nå. Og blikket hans... var triumferende. «Takk for hjelpen,» sa han rolig. Han holdt en liten fjernkontroll i hånden. Og før Linti rakk å rope, trykket han på knappen. Maskinen ristet. Lamper skriket rødt. Metall skar gjennom luften med en SKRANG som fikk luften til å dirre. Noe var galt. Veldig galt. Koordinatoren våknet ikke slik Maskinmesteren hadde tenkt. Den våknet som en kjempe i panikk. Oskar rev seg i håret. «Han overstyrer den! Han tar kontroll!» Linti snudde seg mot skyggen. «Hvorfor gjør du dette?!» Skyggefyrer smilte. Et smil som ikke hørte hjemme i et menneskeansikt. «Fordi systemer som styrer alt... kan styre alle.» Maskinen begynte å røre på seg. De store armene, som hadde vært låst fast, løftet seg som tårn. Rør pulserte som blodårer full av damp. «Når jeg er ferdig,» sa han, «vil hele stasjonen danse etter

min vilje.» Linti stirret opp på skyggen – og visste én ting: Dette var ikke lenger et mysterium. Det var en kamp. Og den hadde akkurat begynt. Koordinatoren ristet som om den våknet med et brak og plutselig husket alle bekymringene sine på én gang. De enorme armene vibrerte. De store tannhjulene snurret i ulik takt, og en skarp, metallisk SKRIIIIIK fylte rommet. Oskar klamret seg til rekkverket ved siden av kontrollpanelet. «Dette er galt! Den skal ikke bevege seg slik! Den er overstyrt!» Linti holdt balansen med hendene presset mot maskinens ramme. Hun kjente vibrasjonene helt opp i tennene. Dette var ikke en maskin som var våknet—dette var en maskin som ble tvunget til å våkne. Oppe på jerngangen sto skyggefyren og nøt synet. Hetten kastet mørke skygger over ansiktet hans, men smilte gjorde han likevel—et smil så tynt og skarpt at det kunne kuttet gjennom metall. «Stopp!» ropte Linti. «Du kommer til å ødelegge alt! Maskinen er ikke ment å—» Skyggefyren avbrøt henne med en rolig, kald latter. «Ikke ment? Ikke ment? Maskinmesteren var et talent, men han manglet én ting: besluttosomhet. Han ville ordne og forbedre stasjonen. Jeg... villle dominere den. Styr den. Gjøre den perfekt.» «Perfekt?» Linti hevet stemmen. «Du kommer til å rive hele bygningen i fillebiter!» Skyggefyren lente seg mot rekkverket og så ned på henne. «Kaoset er midlertidig. Men kontroll... kontroll er evig.» Oskar sparket bort en løs mutter som vibrerte bortover gulvet. «Vi må få maskinen ut av overstyring!» «Hvordan?!» ropte Linti tilbake. «Fjernkontrollen!» svarte han. «Han bruker den til å sende signaler inn i maskinen! Hvis vi får tak i den—» Resten av setningen druknet i et øredøvende BOOOOM da en av ventilene sprakk og sendte en sky av varm damp ut over gulvet som en hvit, hvesende drage. Linti kastet seg ned. Dampstrålene var så varme at de brente hull i golvplater. Skyggefyren lo enda høyere. «Maskinen er våken! Den kan ikke stoppes nå!» Men Linti reiste seg på knærne, pustet tungt og knyttet hånden rundt vesken. «Alt kan stoppes. Du har bare ikke møtt riktig motstand ennå.» Skyggefyren stirret ned på henne med et blick som vred seg fra arroganse til irritasjon. «Du?» fnyste han. «En småjente med en lekeveske? Hva kan du gjøre?» Linti smilte skjevt. «Mer enn du tror.» Hun kastet seg mot en av stigeplattformene som ledet oppover mot jerngangen. Maskinen ristet så voldsomt at stigen vinglet som en tannpirker i storm, men Linti klatret videre. Grep for grep. Spark for spark. Hun var liten, men rask—og hun hadde gjort dette før, om enn på mindre farlige maskiner. «Hold den stabil!» ropte hun til Oskar. «Hvordan i alle dager skal jeg—» begynte han, men ga opp og begynte i stedet å slå løs på et kontrollpanel med begge skrutrekkerne. «Jeg prøver!» Skyggefyren så henne komme. Han rynket pannen, men smilte så farlig at Linti fikk lyst til å slå hatten hardere ned på hodet. «Du er mer plagsom enn jeg trodde,» sa han lavt. «Og du er svakere enn jeg trodde,» svarte Linti. Det gjorde susen. Skyggefyren stormet mot henne. Men Linti var klar. Hun grep ned i vesken og dro frem en av sine eldste, enkleste og kanskje mest undervurderte oppfinnelser: Spretthansken. Den så ut som en vanlig hanske, med noen fjærer og klips sydd inn. Men brukt riktig var den som et katapultfestet knyttneveskjold. Hun dro den på venstre hånd. «Ok, du metallmarihøne... la oss danse.» Han kastet seg mot henne. Hun slo ut armen. SPROING! Skyggefyren ble slått rett i brystet av en fjærforsterket dytt som sendte ham bakover i et utrolig lite elegant sprett. Han traff rekkverket så hardt at fjernkontrollen fløy ut av hånden hans og dasket i gulvet som en skremt fisk. «NEI!» ropte skyggefyren. Maskinen brølte igjen, som om den merket at koblingen ble svakere. Linti

kastet seg mot fjernkontrollen. Skyggefyren gjorde det samme. Fjernkontrollen gled langs gulvet— Linti stupte—Skyggefyren hoppet— Og i siste sekund kuttet et av Koordinatorens bevegende tannhjul veien mellom dem og fjernkontrollen. Et digert, roterende hjul senket seg mellom gulvet og jerngangen som en illsint port. Fjernkontrollen havnet på den andre siden. Utenfor rekkevidde. Skyggefyren knurret. Linti så ham i øynene og skjønnte at han ikke lenger bare var irritert. Nå var han farlig. Han tok et skritt mot henne. «Jeg trenger deg ikke for å starte maskinen lenger,» sa han. «Den er allerede i gang. Jeg trenger deg bare... ute av veien.» Akkurat da hørtes en stemme nedenfra: «LINTI! HOPP!» Oskar sto ved en av de bevegelige kranarmene, en spak i hendene, øynene vidåpne. Armen svingte gjennom luften som en gigantisk klokkehånd. Linti visste at hun ikke hadde tid til å tenke. Hun hoppet. Kranarmen fanget henne i luften, og hun rullet inn mot Oskar idet armen passerte forbi. Skyggefyren strakte armen etter henne— Men armen hadde allerede svingt henne bort. «Vi må til maskinens kjerne,» ropte Oskar mens han støttet henne. «Koordinatoren er i panikkmodus! Hvis vi finner hovedpanelet, kan vi overstyre overstyringen!» «Og slår vi den av...» begynte Linti. «...så mister han all makt,» avsluttet Oskar. Linti nikket. «Da gjør vi det.» Og mens den gigantiske maskinen brølte og skyggefyren ropte etter dem fra jerngangen— Sprang Linti og Oskar dypere inn i maskinens indre. Mot hjertet som kunne redde alt. Eller ødelegge alt. De første meterne inne i Koordinatorens indre var som å entre en levende labyrint. Det hørtes ut som maskinen pustet rundt dem – store, tunge drag av damp som ble sugd inn og blåst ut gjennom rør som lignet metalliske lunger. Linti og Oskar løp, men det var umulig å holde en jevn fart. Gulvet besto av bevegelige plater, noen gled sidelengs, noen løftet seg som bølger, andre falt plutselig ned et par centimeter som om maskinen prøvde å riste dem av seg. «Den... liker oss ikke!» ropte Oskar mens en plate under ham plutselig spratt opp. «Det er ikke den som ikke liker oss,» sa Linti og dyttet ham fremover, «det er han som styrer den!» Bak dem kom en tordenlignende rumling, og hele maskinrommet blinket rødt. Linti visste at det bare betydde én ting: Skyggefyren hadde funnet en ny måte å sende kontrollsignaler på. «Han prøver å låse oss inne!» ropte hun. Metallplater foldet seg ned foran dem som gigantiske feller. «Vi må være raskere!» ropte Oskar, som om det hjalp. De kastet seg gjennom en åpning som knep sammen rett bak dem med en KLONG som fikk begge til å hoppe. Fremfor dem åpnet korridoren seg til et større rom – et slags sentralpunkt der rør og kabler møttes som nervetråder. Midt i rommet sto et større panel, buet og pulserende med svakt blått lys. «Der!» sa Oskar. «Hovedpanelet! Hvis vi får tilgang herfra, kan vi sende en manuell nullstilling!» «Nullstilling?» spurte Linti. «Ja! Maskinen går tilbake til grunnposisjon. Som å vekke noen som har mareritt og si ‘slapp av, det var bare dårlig drøm’.» «Og så... hva? Den bare hører etter?» «Hvis alt går etter planen.» «Og hvis det ikke går etter planen?» spurte Linti. Oskar så ned. «Da... våkner den enda mer.» «Altså verre.» «Altså mye verre.» Linti pustet tungt og knep øynene sammen. «Greit. Da gjør vi det på min måte. Du gir teknisk støtte. Jeg tar meg av klatringen.» For panelene var høyt oppe. Alt for høyt. Som alt annet i dette uvennlige maskinmonsteret måtte hun klatre opp en nesten vertikal stige for å komme til de øverste bryterne. Hun tok opp spretthansken igjen, kjente de små fjærene rykke som om de gledet seg til arbeid, og festet den på venstre hånd. «Hold maskinen rolig!» ropte hun. «Jeg prøver!»

Oskar kastet seg over panelet og slo inn koder så fort fingrene klarte. Lys danset over skjermen. Noen ble grønne. Andre blinket truende rødt. Linti klatret. Hver trinn var varm og ristet som et svakt jordskjelv. Under henne så hun dampstråler som skjøt opp som geisere, og gjennom dem så hun skyggene av tannhjul som gikk amok. «Kom igjen... kom igjen...» hvisket hun. Hun nådde toppen. Foran henne var tre store hendler. De var merket med gamle, slitte symboler hun kjente igjen fra tannhjulet: ett for puls, ett for balanse, ett for strømflyt. «Oskar! Hvilken først?!» «Den til venstre!» ropte han. «Er du sikker?!» «Nei, men—» Lenger rakk han ikke. For en røst runget gjennom rommet. Ikke et rop. Ikke et menneske. En mekanisk brumming, som en dyp stemme uten ord: R R R R R R R— Hele rommet skalv. Og inn, på en metallbro høyt over dem, stormet skyggefyren. Også han var rystet av vibrasjonene, men han balanserte seg med overraskende letthet og tok frem en ny fjernkontroll – større, mer avansert, kabler bølgende som tentakler. «Dere to,» sa han, «er fryktelig dårlige tapsere.» «Du er en fryktelig dårlig vinner!» ropte Linti. Skyggefyren smilte – kaldt, skarpt. «Maskinen er min nå. Dere kan ikke stoppe den.» «Den våkner!» ropte Oskar fra under henne. «Du skjønner ikke hva du gjør! Du slipper løs noe du aldri kan kontrollere!» Skyggefyren så ikke engang ned. «Jeg trenger ikke kontrollere det. Jeg trenger bare å styre frykten som kommer etter.» Han trykket på fjernkontrollen. Maskinen reagerte umiddelbart. Gulvet sprakk som om noe presset seg opp innenfra. Metallplater bøye seg. Rør pulserte som levende årer. Lyset gikk fra rødt til lilla – en advarsel fargene ikke var ment å vise. Linti kjente det samme suget i magen hun hadde kjent på da toget uten fører beveget seg. Bare sterkere. Dette var ikke maskinens normale drift. Dette var en vekking av noe dypere. Noe gammelt. Noe Maskinmesteren hadde fryktet. «Oskar!» ropte hun. «Vi må gjøre det nå!» Oskar slo på skjermen igjen. «Venstre spak! Nå!» Linti tok tak i spaken og trakk. Maskinen hylte. Skyggefyren brølte. Og energien i rommet slo som et sjokk gjennom luften, fikk lysene til å eksplodere i gnister. «MIDT-SPAKEN!» ropte Oskar. Linti kastet seg bort og tok den også. Hele maskinen vred seg – som om den kjempet imot. Som om den ikke ville stoppes. «SISTE!» ropte han. «NEDRE! NÅ!» Og akkurat da Linti grep etter den siste spaken— Et av de bevegelige metallarmene slo ut som en katapult. Det var ingen tilfeldighet. Og armen traff stigen. Stigen bøye seg som en grein. Linti mistet fotfestet. Hun falt. Oskar ropte navnet hennes. Skyggefyren lo. Linti strakk ut hånden etter et grep, etter en kant, etter noe— Og hun landet ikke. Hun falt ikke. Hun hang. På siste trinn av stigen. Kroken fra spretthansken hadde hekta seg fast. «Jeg... lever...» gispte hun. Skyggefyren sluttet å le. «Dette er ikke mulig.» Linti så opp på ham med et blick som kunne saget metall i to. «Du skulle aldri latt meg komme inn i maskinen,» sa hun. «For du vet ikke én ting...» Hun trakk seg opp igjen, centimeter for centimeter. Skyggefyren stirret. «Hva da?» Linti smilte. «Jeg gir meg aldri.» Hun tok et siste skyv. Og grep den siste spaken. Maskinen skrek som et dyr. Lys eksploderte i hvitt. Og hjertet – Koordinatorens sentrum – slo en eneste, dyp, rungende puls som sendte alt inn i stilhet. Hele rommet ble blendende hvitt. Og så— Alt ble mørkt. Mørket lå tungt. Ikke som natt, men som stillheten etter et brak – som om luften selv forsøkte å finne ut hva som hadde hendt. Linti visste ikke helt om hun lå, sto eller svedde. Det var som om maskinen hadde koblet henne fra alt for et øyeblikk. Men langsomt vendte lydene tilbake: en svak klunking, et lite susing av damp, så den tunge, dype malingen fra metall som endelig

hadde falt til ro. Hun åpnet øynene. Hun lå på gulvet, med støv i håret og en metallplate som hvilte over skoene hennes. Over henne hang Koordinatorens enorme hjul – stille, frosset, som en sol som hadde sluttet å brenne. «Linti?» Oskars stemme lød som en bekymret kvirrevitt. Han kom løpende, haltende, med sot på kinnet og en kabel hengende fast i beltet. «Du er våken! Jeg trodde—» «Jeg vet.» Linti reiste seg sakte, strøk støvet av buksene og hostet. «Jeg trodde også det.» Hun gransket rommet. Koordinatoren sto der som en gigantisk, sovende koloss. Ingen lys. Ingen røde signaler. Ingen bevegelser. Helt... stille. «Vi klarte det?» spurte hun. Oskar nikket. «Nullstillingen gikk gjennom. Maskinen slo seg av. Hele systemet ble tatt tilbake til fabrikkmodus.» Han tvinnet fingrene nervøst. «Det betyr at... alt farlig er borte.» En triumferende glede begynte å vokse i brystet hennes – Til en skarp lyd sprengte stillheten: KLONK. Noen falt. Oppe på jerngangen lå skyggefyrer. Hetten hadde glidd av. Ansiktet hans – skarpt, voksblekt og med øyne som så ut som mørke hull – var uten smil. Han så ikke triumferende ut nå. Han så... sjokkert ut. Som om han ikke forstod hva som nettopp var skjedd. Linti og Oskar gikk sakte mot ham. Gittertrappen knirket under trinnene. Da de nådde ham, lå han med fjernkontrollen knust ved siden av seg. Han så på den som om han hadde mistet hjertet sitt. «Dere...» mumlet han. «Dere ødela alt.» «Vi ødela planen din,» sa Linti. «Maskinen lever fortsatt. Den bare... hviler. På riktig måte.» Han hevet blikket mot henne – et blick fullt av raseri og frykt blandet sammen som skittent vann. «Maskinmesteren forstod aldri hva han hadde,» sa skyggefyrer lavt. «Den kunne ha kontrollert hele byen. Vist dem orden. Disiplin.» «Den kunne ha drept folk,» svarte Linti. «Den var overbelastet. Den var redd. Maskiner kan også gå i stykker av press.» Skyggefyrer lo, men det var tomt. Ikke truende. Bare... hult. «Dere tror dere vant. Men dette—» han nikket mot Koordinatoren, «—var bare én maskin.» Linti stirret på ham. «Er det flere?» Han smilte svakt. Og for første gang var smilet hans ikke truende. Bare bittert. «Maskinmesteren bygde mange ting. Jeg var hans første elev. Den som lærte alt. Den som burde tatt over. Men han valgte å låse alt ned. Gjøre det trygt. Svakt.» «Du burde aldri hatt makten,» sa Linti. «Og du burde aldri fått tannhjulet.» øynene hans smalnet. «Hvorfor akkurat deg? En jente med skrusett og dumme hjemmelagde dingser. Hvorfor valgte den deg?» Linti tok tannhjulet ut av veska. Det var kaldt nå. Uten lys. Uten glød. «Kanskje den ikke valgte meg,» sa hun. «Kanskje jeg valgte å ikke gi opp.» Skyggefyrer så lenge på henne. Så lukket han øynene. «Dette er ikke over,» sa han lavt. «Du vet det.» «Det er aldri over,» sa Linti. «Men i dag er det stille.» Sikkerhetsstaben fant dem en time senere. Koordinatoren ble inispisert, forseglet og erklært trygt deaktivert. Linti måtte forklare mindre enn hun hadde forventet – Oskar var vittig nok til å dikte opp en klønete historie om «automatisk feiloveropphetingsfase» som ingen forstod, og dermed godtok alle den. Skyggefyrer ble tatt med av vakter. Men idet han ble ført bort, snudde han seg et siste gang mot Linti. «Du kan ikke stoppe fremtiden.» Linti svarte: «Bare den delen som bryter ting.» Og så var han borte. Senere, på en benk utenfor stasjonen, satt Linti og Oskar i kveldssola. Linti hadde en kald brus. Oskar hadde varm kakao, men hadde allerede klart å søle halvparten over skjorten. «Hva skal du gjøre med tannhjulet nå?» spurte han. Linti så på det. Metalloverflaten fanget sollyset som et øyelokk som bare delvis ville åpne seg. «Jeg vet ikke,» sa hun. «Men jeg tror det fortsatt har mer å fortelle.» Oskar nikket. «Og skyggefyrer?» Linti trakk på skuldrene. «Han er ikke ferdig.

Men det er ikke vi heller.» Et øyeblikk satt de i ro. Togene gikk forbi i bakgrunnen. Folk lo og snakket. Stasjonen var levende, men på den gode måten. «Du,» sa Oskar etter en stund. «Har du noen gang tenkt på at vi kanskje... er blitt helter?» Linti tok en stor slurk av brusen. «Helter?» gjentok hun. «Nei. Vi er bare folk som finner ut av ting.» «Det er akkurat det helter er.» Linti himlet med øynene. «Slapp av, Oskar. Du får ikke hovedrollen i filmversjonen.» «Filmversjon? Vent, finnes det en—?» «Nei.» De lo begge. Linti lente seg bakover og så på himmelen. Et stille øyeblikk, midt i en verden av tannhjul som hadde prøvd å våkne og mennesker som ville styre mer enn de burde. Men hun visste én ting: Dette var ikke slutten. Det var bare slutten på første bok. Og tannhjulet i veska hennes glitret akkurat nok til å minne henne om det.

Kjære leser,

Når jeg ser tilbake på reisen Linti og Oskar har vært gjennom, blir jeg slått av hvor mye nysgjerrighet og mot kan utrette – selv når man bare er et par ungdommer med en veske og noen skrutrekkere. Dette var ment å være en historie om maskiner og mekanikk, men under alt metallet og tannhjulene ligger noe viktigere: evnen til å stå opp for det som er rett, selv når det virker umulig.

Da jeg skrev Linti, ønsket jeg å skape en helt vanlig, men samtidig ekstraordinær karakter. Hun er ikke perfekt, hun tviler, hun gjør feil, men hun fortsetter. Det er i disse små øyeblikkene – når hun klamrer seg til en stige eller tar et riskant valg – at vi ser helten i henne. Oskar, på sin side, representerer kunnskap, tålmodighet og den logiske kraften som ofte overses i spenningens hete. Sammen lærer de oss at samarbeid og tillit kan overvinne selv de mest umulige utfordringer.

Koordinatoren og skyggefyren er naturligvis dramatiske elementer – representasjoner av systemer som prøver å kontrollere, og av frykten for å miste kontrollen. Men i bunn og grunn handler historien om valg, ansvar og hvordan små handlinger kan ha store konsekvenser. Hvert tannhjul, hver spretthanske og hver nødløsning er et symbol på at kreativitet og besluttsomhet kan overvinne kaos.

Jeg håper at dere som leser, kjenner igjen litt av Linti i dere selv – evnen til å stille spørsmål, våge og handle. Selv om historien slutter her, vil eventyret fortsette i deres egne tanker og kanskje i framtidige sider jeg ennå ikke har skrevet. For i en verden full av tannhjul og maskiner, finnes alltid et rom for nysgjerrighet, mot og nye oppdagelser.

Takk for at dere fulgte med.

– Forfatteren